

Sygn. akt IV U 373/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

w składzie: Przewodniczący: SSR Maja Zielińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Wiesława Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2017 roku

sprawy z odwołania J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 24 marca 2016 roku nr (...) - (...)

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej J. O. prawo do zasiłku chorobowego na okres od 14 grudnia 2015 roku do 11 stycznia 2016 roku;

II oddala odwołanie w pozostałej części;

III zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz ubezpieczonej 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu połowy kosztów zastępstwa procesowego ubezpieczonej;

IV nie obciąża organu rentowego pozostałymi kosztami zastępstwa procesowego ubezpieczonej.

IV U 373/16

UZASADNIENIE

J. O. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 24 marca 2016 roku, odmawiającej jej zasiłku chorobowego za okres od 14 grudnia 2015 roku do 28 lutego 2016 roku, podając, że nie zgadza się motywami decyzji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że ubezpieczona była niezdolna do pracy od 10 czerwca 2015 roku do 8 grudnia 2015 roku przez 182 dni i wykorzystała pełen okres zasiłkowy. Następnie ubezpieczona złożyła zaświadczenia o niezdolności do pracy na okres od 14 grudnia 2015 roku do 28 lutego 2016 roku. Zachorowanie od 14 grudnia 2015 roku do 11 stycznia 2016 roku i od 27 stycznia 2016 roku do 28 lutego 2016 roku dotyczy innego schorzenia niż niezdolność do pracy do 8 grudnia 2015 roku. Natomiast ubezpieczona stała się ponownie niezdolna do pracy z powodu tej samej choroby od 12 stycznia 2016 roku do 26 stycznia 2016 roku, po przerwie nie przekraczającej 60 dni. W tych okolicznościach w myśl art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa, ubezpieczona nie nabyła prawa do spornego zasiłku chorobowego.

Sąd ustalił, co następuje:

J. O. od 10 czerwca 2015 roku do 8 grudnia 2015 roku była niezdolna do pracy z powodu zaburzenia korzeni nerwowych (G54) i otrzymywała z tego tytułu wynagrodzenie chorobowe, a następnie zasiłek chorobowy. W sumie na zwolnieniu lekarskim ubezpieczona przebywała 182 dni.

Ubezpieczona odzyskała zdolność do pracy od dnia 9 grudnia 2015 roku. Ponownie stała się niezdolna do pracy od 14 grudnia 2015 roku z powodu ostrego zapalenia oskrzeli (J20), na które chorowała do 28 grudnia 2015 roku. Od 29 grudnia 2015 roku do 11 stycznia 2016 roku była niezdolna do pracy z powodu bólów nadbrzusza z podejrzeniem zapalenia żołądka i dwunastnicy (K29). Od 12 stycznia 2016 roku do 26 stycznia 2016 roku znów była niezdolna do pracy z powodu zaburzenia korzeni nerwowych (G54), a od 27 stycznia 2016 roku do 28 lutego 2016 roku z powodu innych problemów neurologicznych (G44).

(dowód: dokumentacja lekarska k. 20-38, 41-52, 57-60, opinia biegłych k. 83-84, akta ZUS)

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, przedłożonych wraz z odwołaniem przez ubezpieczoną, a także na podstawie dokumentacji medycznej i opinii biegłych sądowych.

Znajdujące się w aktach dołączonych dokumenty urzędowe oraz przedłożone przez ubezpieczoną Sąd uznał za w pełni wiarygodne, albowiem strony ich nie zakwestionowały i nie budzą one wątpliwości, co do ich autentyczności ani zgodności z prawdą.

Sąd dał w pełni wiarę sporządzonej przez biegłych opinii albowiem sporządzona ona została w sposób rzetelny, jest jasna i spójna. Strony nie zakwestionowały wyników opinii.

Zgodnie z art. 8 i art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby jednak nie dłużej niż przez 182 dni. Do tego okresu zalicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy a w przypadku gdy przerwa pomiędzy nimi wynosiła mniej niż 60 dni także poprzednie okresy niezdolności pod warunkiem, że dotyczyły tej samej choroby.

W niniejszej sprawie ustalono, że ubezpieczona w przedmiotowych okresach była niezdolna do pracy z powodu kilku chorób, w tym od 12 stycznia 2016 roku do 26 stycznia 2016 roku, po przerwie mniejszej niż 60 dni, z powodu tej samej choroby, która trwała do 8 grudnia 2015 roku. Kwestią sporną było natomiast, czy w związku z innymi chorobami w okresie od 14 grudnia 2015 roku do 11 stycznia 2016 roku i od 27 stycznia 2016 roku do 28 lutego 2016 roku rozpoczął bieg nowy okres zasiłkowy.

W tym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłych, z której w sposób jednoznaczny wynika, że od 9 grudnia 2015 roku ubezpieczona odzyskała zdolność do pracy, a ponownie zachorowała dopiero w dniu 14 grudnia 2015 roku, na inną chorobę. Tym samym, skoro wystąpiła przerwa między okresami niezdolności do pracy, a ponowne zachorowanie było wynikiem innej choroby, nie podlega ono wliczeniu do poprzedniego okresu zasiłkowego, trwającego do 8 grudnia 2015 roku. Wynika to wprost z brzmienia przepisu art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa:

1. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.
2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Zachorowanie ubezpieczonej na zapalenie oskrzeli od 14 do 28 grudnia 2015 roku, po 5-dniowej przerwie, kiedy była zdolna do pracy, jako dotyczące innej choroby, powoduje uruchomienie nowego okresu zasiłkowego. Do tego okresu,

z uwagi na ciągłość okresów niezdolności do pracy, wlicza się także okres od 29 grudnia 2015 roku do 11 stycznia 2016 roku, kiedy ubezpieczona chorowała na chorobę o symbolu K29.

Odmiennie natomiast należało zakwalifikować okres choroby od 12 stycznia 2016 roku, ze względu na szczególną regulację, zawartą w art. 9 ust. 2 ustawy, ustanawiającym wyjątek od zasady wliczania zachorowania po przerwie do nowego okresu zasiłkowego. Wyjątek ten dotyczy zachorowania na tę samą chorobę w okresie nie przekraczającym 60 dni. Ubezpieczona ponownie zachorowała na zaburzenia korzeni nerwowych w czasie krótszym niż 60 dni. Zatem ten okres, na mocy regulacji szczególnej, podlega wliczeniu do poprzedniego okresu zasiłkowego. W związku z regulacją art. 9 ust. 1 ustawy, do tego okresu zaliczyć należy także pozostający z nim w ciągłości następny okres choroby od 27 stycznia 2016 roku do 28 lutego 2016 roku, z powodu innych zaburzeń neurologicznych (G44).

Nie można jednak przyjąć, jak zrobił to organ rentowy, że ponowne zachorowanie na tę samą chorobę w warunkach przepisu art. 9 ust. 2 ustawy, wywiera skutek także wobec uprzednich okresów niezdolności do pracy, po przerwie, na inne schorzenia. One bowiem, według zasady ogólnej, jako nowe zachorowania, zaliczane są do nowego okresu zasiłkowego.

Tym samym, w specyficznych stanach faktycznych, może dochodzić do „przeplatania się” dwóch okresów zasiłkowych, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – okres od 14 grudnia 2015 roku do 11 stycznia 2016 roku należy do nowego okresu zasiłkowego na mocy art. 9 ust. 1 ustawy, gdyż są to nowe choroby, nie pozostające w ciągłości z poprzednią. Natomiast okres od 12 stycznia 2016 roku do 28 lutego 2016 roku należy do poprzedniego okresu zasiłkowego, na mocy art. 9 ust. 2 ustawy, jako zachorowanie na tę samą chorobę po przerwie nie dłuższej niż 60 dni wraz z pozostającą z nim w ciągłości kolejną chorobą.

Sytuację, w której w czasie przerwy między tymi samymi chorobami występuje inne schorzenie, niewliczane do danego okresu zasiłkowego (a zatem stanowiące nowy okres zasiłkowy), dopuścił m.in. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 19 maja 2015 roku, I UK 408/14 (www.sn.pl), stwierdzając, że dla ustalania okresu zasiłkowego na podstawie przepisu art. 9 ust. 2 ustawy „nie ma znaczenia, czy w czasie przerwy pomiędzy tymi samymi chorobami wystąpiło jakiegokolwiek inne schorzenie niewliczane do okresu nieprzerwanej niezdolności do pracy”. Stanowisko takie należy zaaprobować, ze względu na logikę regulacji czasowej niezdolności do pracy. Następnie zakwalifikowanie danego okresu, jako wliczanego do poprzedniego okresu zasiłkowego, nie może pozbawiać ubezpieczonego prawa do zasiłku chorobowego, do którego nabył prawo już wcześniej, na zasadach ogólnych, w związku z całkowicie nowym zachorowaniem, mającym miejsce po przerwie.

Biorąc powyższe pod uwagę, zgodnie z dyspozycją art. 477¹⁴ §2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał zasiłek chorobowy za okres od 14 grudnia 2015 roku do 11 stycznia 2016 roku, jako należący do nowego okresu zasiłkowego i na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie w zakresie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 stycznia 2016 roku, jako wliczany do poprzedniego, wyczerpanego już okresu zasiłkowego.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 100 k.p.c., zasądzając od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej zwrot połowy kosztów procesu w wysokości stawki minimalnej, uznając, że częściowa wygrana uzasadnia poniesienie tych kosztów przez strony po połowie.